

Døvstummeskolen i Nyborg.

Vi har modtaget følgende fra en tidligere Elev paa ovennævnte Skole:

„Den 7. September er det 40 Aar, siden Døvstummeanstalten i Nyborg begyndte sin Virksomhed“ — saaledes stod her i Fyns Tidende for nogle Dage siden.

Men det er forkert, dersom nogen tror, den har noget med „stum“ eller Anstalt at gøre.

Nej, Skolen i Nyborg er kun for døve og tunghørende Børn. De bor i Byen i Plejehjem — helst to og to sammen, saa føler de sig ikke saae ene. De fleste kan ikke tale, naar de i 7—8 Aars Alderen kommer til Nyborg, men naar de har været der 8—14 Dage, er de ikke mere bange eller fremmede. De mærker straks, at de er kommen til Mennesker, som netop forstaar dem, og begynder allerede ved Tegn at give deres Glæde Udtryk og vil gerne blive der. Men her er de ogsaa kommen i rette Hænder. Forstanderen og Lærerpersonalet elsker de døve og forstaar dem fuldtud som

ingen andre og er altid taalmodige og overbærende, til de mærker, at Børnene forstaar dem, og derefter gaar Undervisningen som i andre Skoler. Børnene bliver, som om de var deres egne Børn. Nogle bliver der for bestandig og bliver ikke behandlet som Stedbørn.

Eleverne bliver Spejdere og tager paa Udflugt med eget Telt sammen med de hørende Spejdere, de driver al Slags Sport, de spiller Komedie, holder Karneval, hvor Lærerpersonalet selv betaler og hjælper dem tilrette, saa de aldrig savner det Hjem, de paa Grund af deres Døvhed maa undvære, men de vokser sig ogsaa fast til Skolen med et Kærlighedsbaand, som aldrig ophører. Selv om de er døve, kan de dog drive det saa vidt i Undervisningen, at mange ikke staar tilbage for de hørende Børn ved Udgangen af Skolen.

Naar de døve er konfirmerede og rejst bort fra Nyborg, vedbliver de at korrespondere med Skolens Personale, og det er en Fest, naar de som Regel atter mødes næste Aar ved Konfirmationen, og i Aar bliver der altsaa Jubilæum, som mange med Længsel ser hen

til, og hvor gamle Minder opfriskes. Skolen er som et Hjem, der altid staar aabent for sine Børn, og det eneste Sted, hvor de føler sig rigtig hjemme, og hvor de ved, de kan blive forstaaet. Dersom de lider Skibbrud, kommer de der heller ikke forgæves om Raad og Hjælp, selv om Staten ikke hjælper voksne døve, saa gør Skolen og Lærerpersonalet alligevel i al Stilhed af egne Midler. De barnløse eller ugifte af Lærerpersonalet giver ofte alt, hvad de har, til deres Elever, og mange, som er udgaaet fra Nyborg-Skolen, vil sikkert i disse Dage sende Skolen en venlig Tanke og Tak for, hvad den har været mod os

En gammel Elev.